

Молодий комбайнар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Неділя, 7 листопада 1982 року № 134 (3174). Ціна 2 коп.

ЗІ СВЯТОМ ЖОВТНЯ!

Урочисті збори в Києві

Під знаком нових перемог, в обставині великого патріотичного піднесення зустрічаються радянські люди свято Великого Жовтня. В цей славний річницю, напередодні 60-річчя утворення СРСР наша країна постає перед усім світом як дружна сім'я рівноправних республік, які спільно будують комунізм. Підучи дорогою Жовтня, до висот розквіту гілялася і Радянська Україна.

5 листопада, в Києві, в Палаці культури «Україна» відбулись урочисті збори представників трудящих

міста, Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, присвячені 65-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Тепло зустріли присутніми, місія в президії займають члени і кандидати в члени Політбюро ЦК Компартії України товариші В. В. Щербинський, О. Ф. Ватченко, Г. І. Ващенко, І. О. Герасимов, Ю. Н. Єльченко, Б. В. Качура, О. П. Ляшко, І. О. Мозговий, В. О. Солонгуб, О. А. Титаренко, О. С. Капто, Ю. П. Коломєць, С. Н. Муха, Я. П. Погребняк.

Разом з ними члени Президії Верховної Ради і Ради міністрів УРСР, члени бюро Київських міськкому і обкому партії, виконкомів міської і обласної Рад народних депутатів, знатні люди столиці республіки, представники Збройних Сил СРСР.

Урочисті збори відкрив член Політбюро ЦК Компартії України, перший секретар Київського міськкому партії Ю. Н. Єльченко. Величю звучать мелодії Державних гімнів Радянського Союзу і Української РСР.

З великим піднесенням

учасники зборів обирають почесну президію в складі Політбюро Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР товаришем Л. І. Брежнєвим.

Слово для доповіді про 65-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції надається члену Політбюро ЦК Компартії України, Голові Ради Міністрів УРСР О. П. Ляшку.

У ці дні, говорить доповідач, радянський народ, усе прогресивне людство урочисто відзначають 65-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції. Нинішній рік багатий на вели-

Контрольний

ТЕЛЕГРАМА В НОМЕР

РІЧНИЙ — ДОСТРОКОВО!

Стабільно працюють у нинішній п'ятирічці члени нашого колективу. Ось і напередодні свята Великого Жовтня вони рапортували про дострокове виконання річного плану по продажу державі яєць. За десять місяців господарство продало їх 5,1 мільйона штук, що на 100 тисяч штук більше, ніж передбачалося завданням.

Найбільший внесок у загальний здобуток зробили молоді птахівниці Клавдія Повзун і Лідія Ермоленко, котрі з початку року одержали від кожної курки-несучки по 140 штук яєць.

В. БАВАНОВ,
керуючий птахофабрикою колгоспу імені Ватутіна,
Устинівський район.

РЯДОК У РАПОРТ

Мета —

перемога

Напружено проходить соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР між комсомольсько-молодіжними електровозними колонами локомотивного депо станції Знам'янка. За підсумками третього кварталу перемогла наша колона (керівник М. І. Уманець). Вона ввезла 890 великогазових поїздів і перевезла понад 514 тисяч тонн народногосподарських вантажів.

Ми заощадили 1974 тисячі кіловат-годин електроенергії. Це — досить високі показники, але дещо нижчий, ніж у комсомольсько-молодіжної колонії імені XXV з'їзду КПРС, яка, до речі, зайняла друге місце у змаганні. Випередити наших найближчих суперників і в цьому — таку мету ставимо перед собою на четвертий квартал.

В. ПИТВИНОВ,
групкомсорт комсомольсько-молодіжної електровозної колонії імені 60-річчя ЛКСМУ,
м. Знам'янка.

Ініціатива КМК

Комсомольсько-молодіжний колектив цеху № 2 (керівник Л. І. Болдовська, групкомсорт Л. Мірошніченко успішно виконує виробничі завдання ювілейного року, наполегливо бореться за високу якість продукції, за бережливе ставлення до народного добра.

Цими днями на звітно-виборних зборах цехової комсомольської організації члени КМК виступили з ініціативою: першу роботу зміну другого місяця кожного кварталу п'ятирічки працювати на заощаджених сировині і матеріалах. Цю ініціативу підтримали інші комсомольсько-молодіжні колективи нашого підприємства.

В. ГНЕНЕНКО,
плавець заводу чистих металів,
м. Світловодськ.

На півроку раніше

Вчора на півроку раніше встановленого строку задано в експлуатацію новий міст через річку Інгул у Кіровограді.

Міст входить у комплекс споруд набережної річки, які нині зводяться. Уже освоєно 1450 тисяч карбованців. По-ударному тут працював колектив Черкаського мостоїзв'язу № 473 тресту «Мостобуд-1». Особливо високо-ефективно працює відзначалась бригада монтажників Б. М. Хімича.

Серед тих, хто з перших днів спорудження моста виявляли старання і майстерність, була й бригада Ф. Омельченка з кіровоградського спеціалізованого управління «Гідроспецбуд-2» тресту «Дніпро-спецбуд».

З нагоди відкриття нового мосту через Інгул відбувся мітинг.

ПІД СТЕПОВИМИ ЗОРЯМИ

ЛИСТ ПЕРШИЙ: ВІД МАТЕРІ

Вдома Ярослава чекали з нетерпінням. Зрозуміли це, як переступив поріг оселі: весело залемтували дітлахи, загадково усміхнулася Стефенія, дружина.

— Ось, від баби Далки, — тицьнув у руки козверта дворічний Мишко.

— Дарки, — попралила його Василько. — І дідзілька.

За якусь мить він уже читав листа, написаного маминою рукою.

«Дорогі мої Ярославе і Ромцю, невісточки і внучатка! Усі мої думки про вас, рідненькі, як ви там, чи не забули? Ми з

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА СУЧАСНИКА

ЖИВНА напруга поволі спадала. Ще день-другий і...

В один з тих серпневих вечорів (спекота ледь-ледь вгамувалася) задзвонив редакційний телефон:

— Як там наші справи! — почувся у трубі збуджений голос Сергія Попка, заворга Долинського райкому комсомолу. — Лауреатів збирання ще не визначили? Ні! Чудово! Тоді пропоную свого кандидата. Записуйте: Ярослав Кінзельський. Кінзельський! — повторив він по складах. — Дев'ять тисяч! Чому досі мовчали? Розумієте — «за-конспірувалися» хлопці...

Вже пізніше, при зустрічі, заворг, не приховуючи радості (Кінзельський став-таки переможцем змагання серед молодих комбайнерів області), пояснює:

— Помічником у Ярослава був Володя Слюсаренко — секретар комсомольської організації колгоспу. Видно, скромність не дозволила йому повідомити про свої рекордні виробітки. Ярославові теж було не до популярності: за роботою не мав коли вгору глянути.

татом щодня вас згадуємо. За тебе, Ярославе, я спокійна. А от Роман...

Молодий він, гарячий. Чи ж до душі йому робота?

Чом рідко пишете? Лінки. А мо' за роботою часу нема?

Приїжджайте на Жовтневі свята до нас. Ждати-мемо з нетерпінням...

Того вечора Ярослав десь не міг заснути. «Треба б поїхати. Та коли? То Мишко зовсім маленьким був. То жинав чи ще якісь роботи. А поїхати треба...» — думав він. — Батькові легше, він ще й досі працює. Все там же, на Калуському хімкомбінаті. А мама... Як і колись, мабуть: хвіртка скрипить — виглядає. Листоношу жде...

Вранці зайшов до Романа.

— Лист від мами прийшов. Може, зберемося в гості?

РОМАН

У Долотові (так зветься їхнє передгірське село) йому не сиділося. Після школи гайнув до

(Закінчення на 2-й стор.).

ПІД СТЕПОВИМИ ЗОРЯМИ

(Закінчення).

Поч. на 1-й стор.).

Львова, пізніше — на Кіровоградщині. До брата двоюрідного, Василя Валеховського. Той уже кілька років працював у Варварівці. Думали, що там довго не затримається. Аж ні — рік минув, другий — не повертається. Працює механізатором, одружився. Пише, що власним будинком обзавівся, що люди шанують. А такі шанували, бо й комуністом він там, у Варварівці, став, членом райкому комсомолу.

ЯРОСЛАВ

Скоро й Ярослав забирається в дорогу. Молодшого брата вирішив відвідати.

У тракторній бригаді, де працював Роман, зустріли його гостинно. А як дізналися хлопці, що він теж механізатор — ні на крок не відпустили: «Залишайся у нас», та й годі. Залишився.

Два роки працював трактористом. А на третій Кость Григорович Слюсаренко — найдосвідченіший комбайнер колгоспу імені Кірова — покликав його до себе помічником.

Дуже знадобилася йому наука Григоровича, як сам пові «Ниву». Було це торік. Несподівано запропонували Ярославу на правлінні колгоспу взяти на час життя нового комбайна. Зрадів тоді дуже, бо давно про це мріяв. У напарника собі вибрав комсомольця Михайла Худу.

Рекордів вони не били: врожайність зернових була невисокою, досвіду бракувало. Не встигли й комбайна обкатати, а вже — фініш.

— Нічого, — заспокоїв його бригадир тракторної Петро Якимович Будюк. — Твій час ще, значить, не наспів.

І він настав, його зоряний живий час. На жнивах-82 разом із Володимиром Слюсаренком, інженером, до речі, за сівотою, зібрали вони на 328 гектарів 9547 центнерів хліба.

ся надумали. Діти ростуть: Світлана вже читає вчисте. А Мишко з Васильком бешкетують... Шлють вам привіт Роман з Валентиною і їхні діти».

Вона вже збиралася заклеїти конверта, як раптом щось згадала.

ЛИСТ ДРУГИЙ: БАТЬКАМ У ЗАКАР- ПАТТЯ

Як вгамонилися діти. Стефанія взялася писати відповідь.

«Вісточку від вас отримали, спасибі! Восени навряд чи приїдемо — роботи у хлопців (це про Романа з Ярославом — М. Ч.) багато. То живували вони, то кукурудзу й буряки збирали. Тепер на ремонті. Може, вже взимку заглянемо.

Живемо ми добре, наступного року будувати-

Швиденько дістала з шухляди газетну вирізку. В ній повідомлялося, що Ярослав Кінзельський став переможцем обласного змагання комбайнерів. Трохи повагалася і, згорнувши її, поклала у конверт.

Напередодні свята у клубі вітали переможця змагання. Його, Ярослава Кінзельського, — в числі перших. Ще б пак: рекордсмен жив!

Додому повертався вже в супінках. Співняв на мить і глянув у поле: до весни тепер йому спочивати. А навколо — тиша. Тільки зорі високі над степом підморгують.

М. ЧЕРНЕНКО.
Долішський район.

На знімку: механізатор колгоспу імені Кірова Долішського району Ярослав КІНЗЕЛЬСЬКИЙ.
Фото В. ГРИБА.

Урочисті збори в Києві

(Закінчення).

Поч. на 1-й стор.).

том єдності дій робітників російських і українських була перемога пролетарської революції на Україні. Прямим продовженням ідей і справ Великого Жовтня стало створення Союзу РСР. Ці дві нерозривно зв'язані епохальні події стали джерелами гігантського прискорення суспільного прогресу, вивели нашу Батьківщину — Союз Радянських Соціалістичних Республік — на найпереводніший рубіж сучасної цивілізації.

Трудящі України пишуться тим, що наша республіка була одним з ініціаторів утворення Союзу РСР. В рік 65-ліття Жовтня і 60-річчя Союзу РСР наша країна постає перед світом як дружня сім'я рівноправних республік, що спільно будують комунізм. Монолітною є соціально-політична та ідейна єдність нашого суспільства, нескорупованою є згуртованість радянського

народу навколо рідної Комуністичної партії і її Центрального Комітету.

Трудящі України, як і всі радянські люди, підкреслювали в доповіді, гаряче схвалюють і одностайно підтримують внутрішню й зовнішню політику партії, багатогранну діяльність Центрального Комітету КПРС. Політбюро ЦК на чолі з владним партійним і державним ділом наведеного часу, вірним продовжувачем великої ленінської справи, Генеральним секретарем ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР товаришем Леонідом Іллічем Брежнєвим.

О. П. Ляшко охарактеризував досягнення трудящих нашої країни, в тому числі й Української РСР, за роки радянської влади, розповів про хід здійснення рішень XXVI з'їзду КПРС і закликав партійців, спільно з актуальних завдань економічного і соціального розвитку республіки.

Значне місце в доповіді було приділено питанням міжнародної співпраці і зовнішньополітичній діяльності Комуністичної партії Радянської держави.

Під керівництвом Комуністичної партії, сказав наприкінці О. П. Ляшко, радянський народ твердо йде вперед дорогою миру і будівництва комунізму. Обраний ним шлях невирішених і осяяний генієм великого Леніна, його правильність підтверджена історичними досвідом. Трудящі республік запевняють ЦК КПРС, товариша Л. І. Брежнєва в тому, що під керівництвом Компартії України — боювого загону КПРС вони приносять свій вклад у зміцнення економічної і оборонної могутності соціалістичної Батьківщини.

Для учасників зборів було дано великий святковий концерт майстрів мистецтва і художніх колективів.

[РАТАУ].

ОДИН ЖИТТЯМ З КРАЇНОЮ

СЛОВО — ВЕТЕРАНУ

З усіх свят найрадісшим для нас є свято Великого Жовтня. Це й зрозуміло: 7 листопада — день, з якого почали свій відлік успіхи і здобутки нашого народу.

Щоразу на Жовтневі свята подумки перегортаю сторінки прожитого. Бачу себе 12-річним хлопчиком, який допитуються у знайомих, що таке революція. Слово нове хвилює, тривожить. Як то воно буде? Рік тому вмер батько, бідусько ми з матір'ю... Що ж несе нам революція?

Бачу себе босоногого, але щасливого і гордого. Несу під пахвою хліб. Білий, ще теплий, такий духмяний. Перший буханець, зароблений своїми руками на пекарні, куди з великими труднощами влаштував мене, підлітка, сусід-робітник. Згадую жовтневу

демонстрацію 1920 року, коли йшов я в колоні з гордо піднятою головою — мене прийняли в члени профспілки, згадую, 7 листопада 1921 року, яке зустрічав комсомольцем... Скільки разів було це свято в моєму житті, а запам'яталося кожне.

Хіба можна забути урочисте засідання молодих активістів міста напередодні 7-ї річниці Великого Жовтня, коли мені як одному з кращих комсомольців вручили кандидатську картку в члени КП(б)У? Відтоді своє життя я міряв високими мірками комуніста.

Можна багато й докладно розповісти про далекі неповторні будні комсомольської юності, коли десь такі, як я, оволодівали політпрацею, вивчали в юриспруденції, вчилися жити, працювати

і відпочивати по-новому. Можна воскресити в пам'яті неспокійні тридцять, коли я — член бюро Новопротаського райкому комсомолу, а потім працівник політвідділу МТС на Поліссі у холд і спеку, в сніг і негоду ходив по селам, зустрічався з молоддю, зміцнював колгоспи.

Але що б не згадував я, про щоб не думав, перекидаю місток з тих років у початок 80-х. Бо моя біографія — це частка життєпису нашої Батьківщини, народженої і осяяної Великим Жовтнем. У ній му відбиваються колосальні здобутки нашої Вітчизни, найбільший з яких — мирне небо над головою.

Вам, молодим, беріть його, примножуйте славу комсомольців-ветеранів.

І. МАЦІКОВ,
комсомолець 20-х років.

...ЗАПОВІВ НАМ ВЕЛИКИЙ ЛЕНІН

КИЇВ. (Кор. РАТАУ В. Чернишук). Урочистою лінійкою юних ленінців у Київському філіалі Центрального музею В. І. Леніна відкрився Всесоюзний фестиваль дружби.

Зібравшись напередодні утворення СРСР і 65-ї річниці Великого Жовтня, представники кращих клубів інтернаціональної дружби, гуртків художньої

технічної творчості розкажуть про досягнення своїх республік. Хлопчики і дівчатка з Нового Уренгоя підготували композицію, яка розповідає про будівництво траси дружби Уренгой—Ужгород, в якій беруть участь посланці всієї країни. Про патріотичні справи своїх старших товаришів — комсомольців розкажуть піонери Таш-

кента Душанбе, Нечорнозем'я.

Посланці піонерів всіх союзних республік побувають на Лютетському плацдармі, відвідають музеї і концертні зали.

Фестиваль, який пройде під лозунгом «Цю дружбу на всі часи запоев нам Великий Ленін», завершиться закладенням великої дружби.

У Завалльському Будинку культури є кімната, куди жителі селища заходять із особливим хвилюванням і гордістю. Багато з них брали участь у створенні цього краєзнавчого музею; про героїзм у роки Великої Вітчизняної війни і трудові подвиги інших розповідають документи та експонати, зібрані тут.

ПРИ вході зліва в кутку селянська піч. Біля неї роґачі, глиняний посуд, на стіні висить тиковка (посуд з гарбуза). З іншого боку туляться до печі прядка. Здається, що зовсім недавно тут була господарка. Чи то вона пекла хліб, чи то прала кужиль...

Убогий селянський куточок — не така вже й стара давнина. Є й старіші експонати. Відвідувачі затримуються, скажімо, біля вітрини, де знаходяться залізний наконечник татарської стріли, кістяний гудзик, корінний зуб мамонта, виявлений у кар'єрі 31 березня 1976 року на глибині 40 метрів у відкладеннях четвертинного періоду.

Вперше селище Завалля згадується у справах ко-

нсторії, де зазначається, що в 1462 році тут була споруджена церква. Назва населеного пункту пішла від великих провалів, що зустрічалися неподалік (Праці Подольського єпархіального історико-статистичного комітету, вип. IX. Кам'янець - Подільський, 1901, стор. 365). Село роз-

Про все музей

міщалося на правому березі річки Південний Буг. Одного разу, повертаючись із недільного ярмарку, жителі Завалля побачили, що сім дворів почали провалюватися під землею. З того часу село поступово перескочувало на більш високий лівий берег.

Дореволюційна історія Завалля збігається з історією тисяч населених пунктів. Належало графу Потоцькому, потім перейшло у власність Підгорського, ще пізніше — поміщика Матусевича.

Змінилося становище місцевих жителів тільки після Жовтневої революції. Радянська влада встановилася тут у 1918—1920 роках після походу Котовського. Було обрано уповноважених по землекористуванню. Ними були Є. Л. Чабанюк, З. Я. Котюжан, Є. І. Катанци-

ський та С. С. Камешчук. Вони роздавали селянам по 10—20 сотих гектара поміщицької землі на кожного члена сім'ї. Пригноблений відчув себе хазяїном. Але господарювати поодинокі було надзвичайно важко: не вистачало інвентаря, тяглової сили. З початком колективізації на території Завалля було створено два колгоспи — «Іскра» та «Радсело». Пізніше вони об'єдналися в одне господарство.

Бурхливий розвиток селища почався з часу розробки покладів графітової руди. 1923 року селянин Задорожний під час полювання назбирав «чорного каменю» і, думаючи, що це поклади цінних металів, відправив знахідки у Ленінградський геологічний комітет та Одеське гірниче управління. У трав-

ні 1928 року розвідувальна партія Московського інституту мінералогії на чолі з О. В. Гуляєвою почала розкопки. Експедиція відкрила великі поклади графітової руди. Було вирішено будувати тут комбінат.

Самовіддано трудилися люди на будівництві підприємства. «Працювали напівголодні, погано одягнені, але з великим патріотизмом», — згадував ветеран виробництва, на чальник залізничного транспорту комбінату І. І. Гуменний. У листопаді 1934 року урядова комісія прийняла завод.

З перших днів колектив підприємства домігся обсягу випуску продукції, передбаченого проектною потужністю. А в 1935 році завод значно перевищив

планові завдання. Першого січня 1937 року районна газета «Шлях комунізму» писала: «Відкритишися на заклик шахтарів Донбасу, комсомольці підприємства організували комсомольсько-молодіжну бригаду, яку очолює І. Р. Давидик. Завзято працювали молоді виробничники. Наслідуючи приклад Олексія Стханова, вони виконували змінні норми на 457 процентів. За ініціативою комуністів і комсомольців підприємства до кінця 1936 року у стахановський рух включилося 98 графітників».

На підприємстві працювали люди різних національностей: українці, росіяни, білоруси, молдавани та інші. Тільки з брацтва Башкирії приїхали в Завалля 125 робітників.

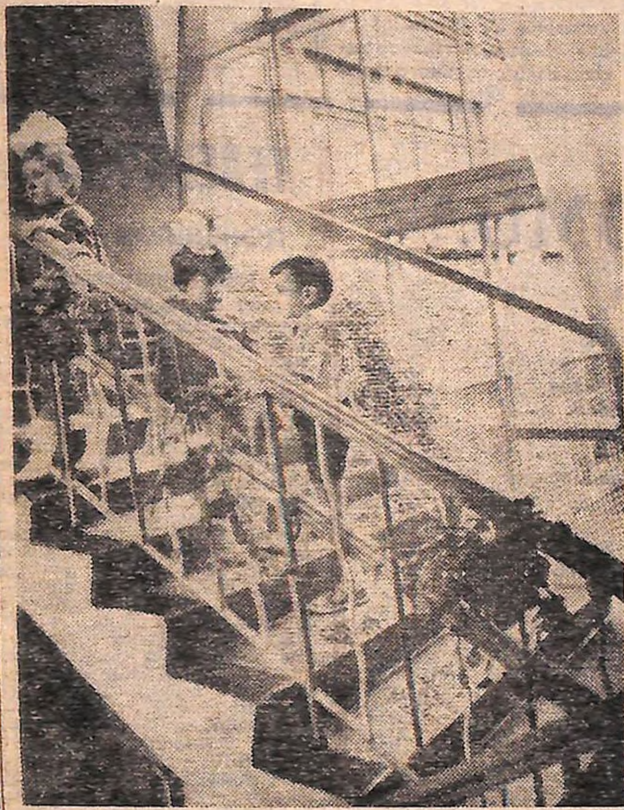
ФОТОРЕПОРТАЖ

Що людині запам'ятовується на все життя? Звичайно ж, дитинство. Воно приходить у снах, його згадуєш, коли читаєш книгу. 60 дитячі роки — найщасливіші.

Напевне, дорогими будуть колись спогади про дитячі роки і для 160 мешканців Олександрівського дитсадка № 3 «Сонечко». Тут вони вчаться читати й писати, грають у різноманітні ігри, знаходять справжніх друзів. Про різні їхні підготовки можна судити з того, що 15 із 30 першокласників, минулорічних випускників дитсадка (вихователка Т. Мучеряк), закінчили навчальний рік на «відмінно».

На знімку ж: група дітей, де вихователем Л. Ф. Рафімова (фото вгорі), майбутній музикант Олег Гулий.

Фото В. ГРИБА.

Завершився Всесоюзний Тиждень революційної слави, присвячений 65-й річниці Великого Жовтня.

УРОК ІСТОРІЇ НА ПОЛІ БОЮ

У жовтні минуло 63 роки з дня загибелі нашого земляка героя громадянської війни М. І. Мокряка. Юні ленінці Шведської восьмичасної школи Севського району Брянської області щороку присвячують його подвигу піонерські збори.

Марко Мокряк народився в Новоукраїні в сім'ї селянина-наміта. Він — учасник першої світової

війни, відзначений трьома Георгіївськими хрестами. Повернувшись в рідний край, М. І. Мокряк активно включився в боротьбу за владу Рад. Був агітатором, помічником військового комісара Брага активну участь у боротьбі з петлюрівцями. Під час громадянської війни відзначився у боях на Південному фронті, за що йому було вручено від командування фронтом золотий годинник 26 жовтня 1919 року він загинув в бою з денікінцями. М. І. Мокряка помертвено нагороджено орденом Червоного Прапора і поховано на

Красній площі біля Кремлівської стіни.

В пам'ять про героїв Жовтня шведські піонери посадили алею революційної слави.

В. ДАНИЛЕНКО,
учитель
Брянська область.

Уроки мужності, на яких йшлося про подвиги М. І. Мокряка, відбулися в школах Новоукраїни.

ДО КОВПАКІВЦІВ

Недавно комсомольці і піонери нашої школи здійснили похід місцями боїв легендарного парти-

занського з'єднання С. А. Ковпака. Нам показати партизанські землянки, розповіли про подвиги ковпаківців, показали експозиції Конотопського і Путилівського краєзнавчих музеїв. Ми зустрілися із братом комісара з'єднання К. В. Руднєвим.

Під керівництвом наших учителів М. І. Гусевої та А. А. Жук учні збирали цінні матеріали про путилівських партизанів. Їх ми використали під час піонерських та комсомольських зборів, уроків історії в шкільному музеї, які проходили під час Всесоюзного тижня революційної слави.

Г. КОСОВА,
учениця Світловської СШ № 10.

розповідає

Широко представлений у музеї період Великої Вітчизняної війни. Устаткування комбінату було евакуйоване в місто Кінштин Свердловської області. Територію заводу німці перетворили на коштаб, де катували радянських патріотів. 600 жителів Завалля брали участь у боротьбі з німецькими окупантами, 64 з них загинули.

Сьогоднішній день — особливий період у житті робітничого селища. Продакційно комбінату експортують у 21 країну. Десяти маркам заваллявського графіту присвоєно державний Знак якості. За останні десятиріччя для трудящих споруджено 16 тисяч квадратних метрів житлової площі. Вечорами над Заваллєм сяють лампи денного освітлення.

Улюбленими місцями відпочинку трудящих стали парк, сквери, в яких з ранньої весни до пізньої осені квітнуть троянди. Жителі включилися у змагання за звання селища зразкового порядку і комуністичного побуту.

Невтомною працею відзначається молодь. Працівники комбінату являються Миколою Слюсарком та Василем Чермерсом. Цей комсомольсько-молодіжний екіпаж «КрАЗу» постійно перевипонує планові завдання. Добре трудяться водії «БелАЗу» Анатолій Третяк та Юрій Белий. Півтори норми щодня на рахунок токаря Володимира Сивака. Не набагато відрізняється від нього слюсар Віктор Сивач. Переможцем соціалістичного змагання за III

квартал цього року визначено також продавців Людмилу Сісар та Віру Березовську.

Серед найактивніших комсомольців — Ольга Онуфрійчук, Іван Шестопалюк, Катерина Войченко, Валентин Довгоша, Василь Жирич, Михайло Гойфман. Якщо говорити про різні політико-виховні роботи, то варто підкреслити той факт, що 8 минулорічних слухачів шкіл комсомольського політнавчання стали цього року пропагандистами.

Історія завжди хвалює своє неповторність. Особливо ж історія не чогось далекого, примарного, а такого селища, де живуть і працюють твої батьки, де живеш ти сам.

В. АФАНАСІЄНКО.

ЗМАГАННЯ

У КОПИЛКУ КОМАНДИ

Змагання з боксу за програмою восьмої літньої Спартакіади України серед збірних добровільних спортивних товариств і відомств проходили в Івано-Франківську в спортивному залі «Авангард». Майстерність демонстрували понад двісті представників шкільної руко-

вички. У складі команди «Трудових резервів» виступали і кіровоградці. Майстер спорту міжнародного класу Володимир Долгунь у неспівважливій ваговій категорії звоював срібну медаль, а майстер спорту Леонід Бабинський у другій напівсередній вазі став бронзовим призером. Наші земляки принесли у залікову копилку свого товариства і області шістьдесят одне очко.

В. ТВЕРДОСТУП.

Святковий подарунок

3 нових досліджень краєзнавців

...У серпні 1920 року в Новоукраїнському райкомі комсомолу зібралися активісти. Обговорювали, як зустріти третю річницю Жовтня. Секретар райкому Іван Демченко проінформував комітет про роботу першої Єлисаветградської безпартійної молодіжної конференції. Потім запропонував послати Леніну подарунок. Вирішили, що Володимир Ілліч буде дуже задоволений, якщо комсомольці допоможуть голодаючим дітям.

По кілограму, по відру зібрали вагон картонлі.

Незабаром брат Івана Демченка Ілля мав їхати до Москви.

У жовтні Іван підписав йому такий мандат: «Пред'явник цього Демченко Ілля Данилович є уповноваженим від комсомолу по клопотанню про швидку доставку картонлі, яку везе в місто Москву на ім'я товариша Леніна для дітей Півночі, тому райком просить усі установи цивільні, військові і залізничні подавати товаришу Демченку допомогу в дорозі. Секретар Новоукраїнського райкому комсомолу Іван Демченко».

Доручення райкому комсомолу Ілля виконав. Ось як він згадує про це: «Добрався у перших числах листопада до Москви. Прямо з Курського вокзалу пішов у Кремль. Черго-

вому розповів, у чому справа, і попросив подати товаришу Леніну. Минула хвилинка, друга. Дивлюся — комендант подає мені телефонну трубку.

— Володимир Ілліч буде говорити з вами.

Я взяв трубку, по-військовому відрекомендувався товаришу Леніну, розповів про вагон картонлі. Володимир Ілліч не перебивав мене, тільки двічі сказав: «Добре... Дуже добре». Коли я закінчив, він спитав:

— Скажіть, будь ласка, в чому мають найбільшу потребу новоукраїнські комсомольці?

Питання застало мене зненацька.

— Та ні в чому, Володимир Іллічу. Все є. Ось тільки босих багато.

Я почув, як зітхнув Ленін.

— Так, — сказав він по хвилині. — Як ви думаєте, 25 пар червоників вистачить?

— Звичайно, Володимир Іллічу, — відповів я.

— Значить, так, — Ленін, очевидно, закінчував нашу розмову. — Товаришам передайте від мене привіт. Великий, полум'яний».

У святкові дні новоукраїнські комсомольці одержали подарунок від Володимира Ілліча.

А. БОГУЛЬСЬКИЙ,
В. КАЛИНИЧЕНКО.

КОМСОМОЛОМ ВИХОВАНІ

«Повернення до життя»

Під такою назвою у видавництві «Дитяча література» вийшла у світ книга Бориса Костіна з серії «Герої нашого часу».

Це документальна повість про рядову радянську людину, яка потрапляє у критичні становища і, виявляючи неабияку волю і мужність, повертається до життя. Ігор Винокуров, молодий моряк, у катастрофі втратив обидві ноги. Лікарі, дружина і товариші по роботі допомогли йому зробити на перший погляд неможливе — повернутися на море радіооператором першого класу. А невдовзі комуністи транспортного рефрижератора «Буря» обрали Ігоря Винокурова секретарем партійної організації. І в тому, що за останні роки жодного разу не траплялося такого, щоб «Буря» не виконала плану по вилову риби неабияка заслуга комуністів судна та їхнього ватажка, якого за трудові успіхи нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

Гортаючи сторінки книги, ми дізнаємося про етапи повернення героя до повноцінного життя. Автор розповідає читачам, як завдяки сильній волі Ігор Винокуров навчився не тільки ходити й танцювати, а й робити акробатичні вправи та лазити по пожежній драбині на дах багатопверхового будинку.

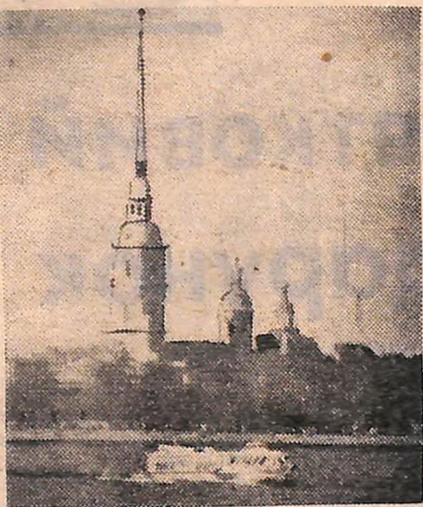
Багато разів Ігор Сергієвич «штурмував» медичну комісію, добиваючись її згоди на своє повернення на судно, і щоразу одержував відмову. Та Ігор примусив лікарів повірити в нього, переглянувши звичні уявлення про фізичні та психологічні можливості людини.

Якось у «Бурі» була стоянка в Того. Тут Винокуров зустрів знайомого моряка — той колись ходив на іспанських тунцеловах. Цей чоловік розповів Ігорю, що тепер перебивається виплатними зарплатками на березі: швартовим кінцем йому перебило ногу. Коли ж він дізнався про те, що в Ігорі немає обох ніг, не повірив, обмацав його протези. Але нічого так і не зрозумів, бо спитав: «Невже такі несправності у вас із роботою на березі? Годі Ігор Сергієвич уперше замислився над тим, що б сталося з ним, якби жив у капіталістичній країні. Адже він повернувся до повноцінного життя, до улюбленої справи завдяки безкорисливій підтримці багатьох людей. Таке можливе лише при соціалізмі».

Повість Бориса Костіна можна назвати повістю про радянський характер. «...Незвичайно багатою силою наділила природа Ігоря Винокурова, якщо він із свого дебошу зі смертю вийшов, не тільки не занепадаючи духом, а навпаки, що більше зміцнившись у своєму добродуші і відкритому ставленні до людей життєрадісності й діяльного оптимізму», — робить висновок автор повісті. Зі сторінок книги ми дізнаємося про те, що Ігор Сергієвич разом з дружиною виховують двох дітей, що сам він закінчив морське училище і вступив до університету на факультет журналістики. У вільний час займається музикою, карбуванням, грає у волейбол, плаває.

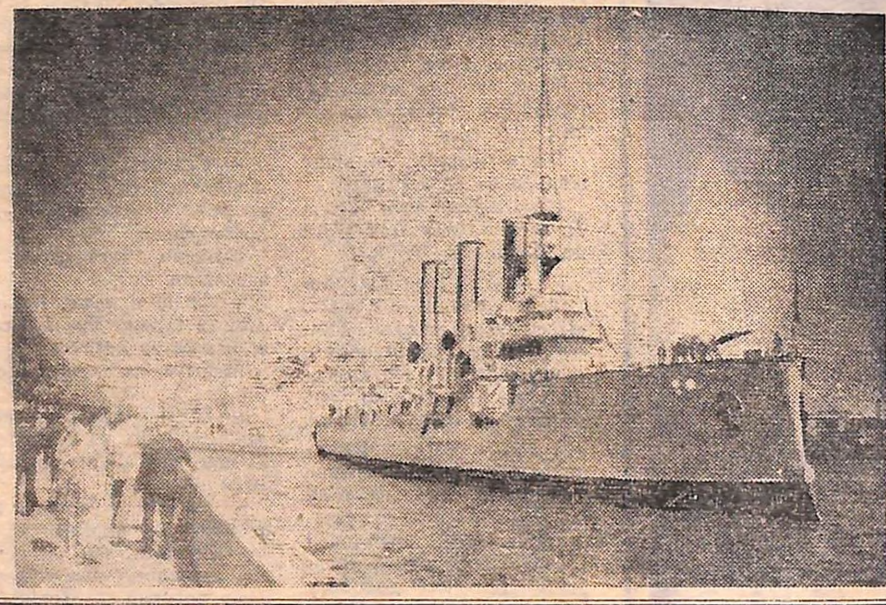
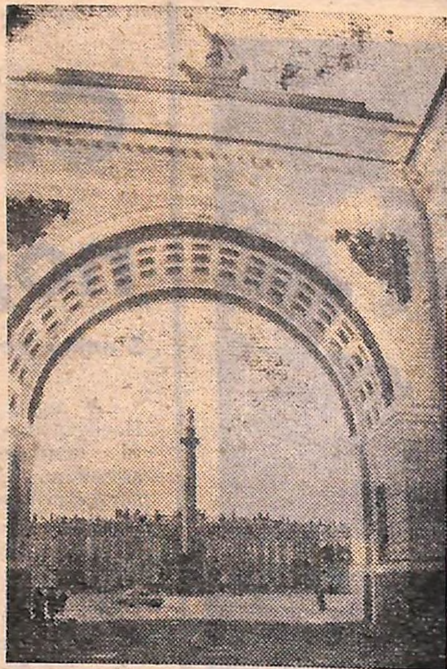
Для кіровоградців документальна повість Бориса Костіна має особливе значення. Адже народився І. С. Винокуров на Кіровоградщині, у Новій Празі, вчався в обласному центрі. Ще й досі не пориває Ігор Сергієвич із своїми вчителями: під час кожного приїзду до нашого міста заходить у середню школу № 11, де зустрічається з тими, хто чинив його перших життєвих істин. Він виступає перед учнями, розповідає їм про своє життя, про роботу моряка. Багато хто зі школярів після цих зустрічей героєм своїх творів з літератури обирає радянського рибалку Винокурова.

С. БОНФЕЛЬД,
м. Кіровоград.

**ЛЕНИНГРАД —
БАТЬКІВЩИНА ЖОВТНЯ**

Фото В. ГРИБА.

«Здрастуйте, дорогі наші ровесники!» — так починається кожний із листів, які приходять на адресу клубу інтернаціональної дружби Кіровоградського МПТУ № 2 імені Героя Радянського Союзу О. С. Єгорова. Пишуть їх учні професійно-технічних училищ Кисловодська і Тольятті, Самарканда і Тюмені, Бобруйська і Омська, Бреста та міста Учали Башкирської РСР. У них юнаки і дівчата з усіх куточків країни розповідають українським ровесникам про своє навчання, про все, чим цікавляться, про що мріють, до чого прагнуть.

НА ВСІЙ ПЛАНЕТІ — ДРУЗІ

МИ — ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

МІЦНА дружба зав'язалася кілька років тому між учнями Кіровоградського МПТУ № 2 і профтехучилища № 13 естонського міста Пярну.

Спочатку друзі тільки листувалися, обмінювалися сувенірами, допомагали один одному збирати матеріал для музеїв клубів інтернаціональної дружби при училищі. А потім вирішили зустрітися. Так, недавно майбутні будівельники з Кіровограда Ірина Воронцова, Світлана Венгеровська, Тетяна Токарева, Ірина Іскова вперше потискали руки Ейнера Лааністе, Ельве Костіної, Лембіті Палтеері і всіх тих, кого до цього часу

знали лише з листів. Естонські друзі показали гостям своє місто, його найзаповітніші куточки. Побували кіровоградці на комсомольських зборах училища, присвячених братерській дружбі радянських республік.

За зустрічними, знайомствами, веселими турнірами швидко пролетіли дні. Але недовго розлучилися друзі. Невдовзі юнаки і дівчата з Естонії завітали до Кіровограда. І знову екскурсії: на хутір Надію, в музеї області і міста. А скільки було вражень від програм дискотеки із піснями українською та естонською мовами, народними танцями!

із одполітками із союзних республік та з братніх країн сприяє розвитку їхнього кругозору. — розповідає Фріда Григорівна. — Недавно до кидівців звернулася молодь із Чехословаччини і попросила надіслати матеріали про життя і діяльність молодого покоління. Скоро зібрані відомості одержать наші чеські друзі.

Юнаки і дівчата, які вчаться в училищі, охоче беруть участь у роботі КІДу. І викладачі, майстри, вихователі переконані: де б не працювали учні, вони скрізь знайдуть друзів.

О. АНОХІНА.
м. Кіровоград.

Чистий голос «Молодості»

30 і 31 жовтня в приміщенні Палацу культури імені Компанієцької проходив другий обласний огляд-конкурс вокально-інструментальних ансамблів системи профтехосвіти, присвячений Дню народження комсомолу. У ньому взяли участь кращі аматорські колективи професійно-технічних закладів.

Зачули патріотичні, комсомольські, народні пісні та твори самодіяльних авторів. Глядачам особливо сподобався виступ вокально-інструментального ансамблю «Молодість» Кіровоградського міського професійно-технічного училища

№ 2 імені Героя Радянського Союзу О. С. Єгорова (керівник Б. Савицький). Він виконав пісні В. Добриніна і В. Тагарінова «Комсомол — моя судба» та О. Фельцмана і Р. Рождественського «Ми в граніті», присвячену 40-річчю створення підпільної організації «Молода гвардія». Жюрі присудило «Молодості» перше місце і звання лауреата конкурсу.

Друге місце поділили між собою вокально-інструментальний ансамбль «Роздум» Світловодського технічного училища № 5 (художній керівник Є. Дрьомін) та ВІА «Імпульс» Новоград-Кізького сільського про-

фесійно-технічного училища № 6 (художній керівник А. Бокатнюк).

Третє місце завоювали ансамбль Кіровоградського технічного училища № 1 (керівник С. Тараненко) та вокально-інструментальний ансамбль «Юність» Олександрійського міського професійно-технічного училища № 5 (керівник В. Прохвас). На конкурсі були вручені призи за краще виконання патріотичних, комсомольських та народних пісень, а солістам — спеціальні призи обласного комітету по телебаченню та радіомовленню.

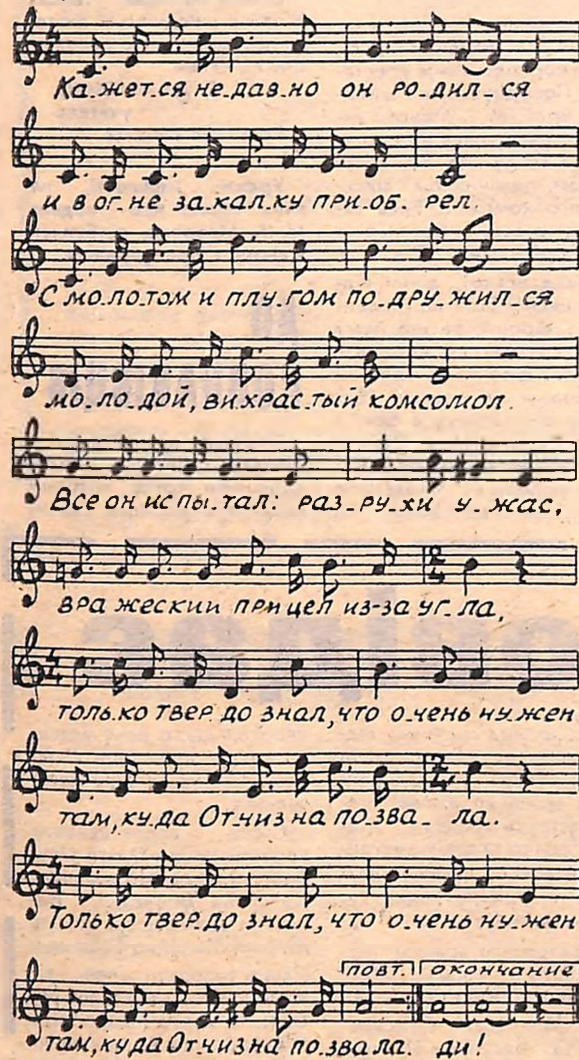
Т. КУРЛЮК.

Комсомол

Муз. А. СОКИРЯНСКОГО
Стихи Е. ЗАКРЕВСКОЙ

Кажется, недавно он родился
И в огне закалку приобрел.
С молотом и плугом подружился
Молодой, вихрастый комсомолец.
Все он испытал: разрухи ужас,
Вражеский прицел из-за угла,
Только твердо знал, что очень нужен
Там, куда Отчизна позвала.
Комсомол, осылая дали,
Путь держал в Сибирь и на Урал,
Тонкой нитью первой магистрали
Души и сердца соединял.
Он не унывал в окопе тесном
И борясь за каждый перевал,
Шел на смерть с отчаянною песней,
Но, умирая, побеждал.
У него теперь солидный возраст:
Разве шутка — уж за шестьдесят!
Но по-прежнему светло и просто,
Блеском молодым глаза горят.
И таким же блеском отливают
Шесть наград высоких на груди...
Комсомол нигде не отступает,
Он всегда и всюду впереди!

Сдержанно.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

ПОНЕДІЛОК

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — Новини. 8.30 — Мультифільми «Аврора», «Орли». 9.10 — Грає духовий оркестр. Телеогляд-конкурс. Виступ духового оркестру «Рига». 9.30 — Будильник. 10.00 — Служу Радянському Союзу! 11.00 — «Райкова пошта». 11.30 — Трудівники промисловості і сільського господарства — лауреати Державних премій СРСР 1982 року. 12.30 — Ведені потки. 13.30 — Радянський Союз — очима зарубіжних гостей. 13.45 — Музичний юск. 14.10 — Клуб кінополювання. 15.15 — Лауреати Державних премій СРСР 1982 року в галузі літератури, мистецтва й архітектури. 16.25 — Фільм «Червоні дитини». 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Мультифільми «Вухастик», «Колі ведмедик прокинувся». 19.15 — Футбол. «Динамо» (Київ) — «Спартак». У перерві — Якого хочеш бути здоровим. 21.00 — «Час». 21.35 — «Рокки. Покоління. Пісні». Вечір пісень в Концертній студії Останкіно. По закінченні — 23.20 — Новини.

ВІСІТОРОК

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.45 — Мультифільми. 9.15 — Клуб кінополювання. 10.20 — Фільм — дитям. «Боба і слон». По закінченні — 11.25 — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Комсомол — моя доля. Док. фільми «День народження бригади», «Руху товариш». 15.40 — Дитяче свято пісень в м. Зелена Гора (ШПР). 16.40 — Об'єктив. 17.10 — Економіка повинна бути економічною. Про досвід зберігання картоплі і озоми в м. Кургані. 17.25 — Фільм-концерт «Композитор Андрій Штогаренко». 18.15 — «На варті порядку». Телепарис про будні радянської мілції. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.03 — Пісня-82. 20.00 — Док. телефільм «Правда великого народу». Фільм 2. «Сім'я». 21.00 — «Час». 21.35 — Концерт самодіяльних художніх колективів організації МВС СРСР. У перерві — 22.20 — Сьогодні у світі.

▲ ЦТ (II програма)

18.00 — Новини. 18.20 — Док. фільми. 19.00 — Служу Радянському Союзу. 20.00 — Вечірня казка. «Тьотя Вали розповідає». 20.15 — «П'ятиріччя Марії Воронової». Телепарис. 20.30 — Спорт за тиждень. 21.00 — «Час». 21.35 — Фільм «Цілітний несіяного злата». 23.15 — Концерт радянської пісні.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде в середу, 10 листопада ц. р.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітета
ЛКСМ України.

На українському мові.

ВК 02452.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кіровоград.

вул. Луначарського, 36.

Індекс 81103.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 544. Тираж 49900.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу.

Друкарня імені І. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінич. 2.